

عنوان مقاله:

آیرونی در ذهن و زبان ناصر خسرو

محل انتشار:

فصلنامه نقد ادبی، دوره 10، شماره 40 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

روح الله هادی - دانشگاه تهران

محمد رضا ترکی - دانشگاه تهران

میترا گلچین - دانشگاه تهران

سیما رحمانی فر - دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

نگرش آیرونیک بیانگر نوعی شیوه زندگی و نحوه‌ای از بودن و درک خویش در این جهان است. کسی که از چنین درکی برخوردار باشد، دارای موضعی نخبه‌گرایانه است. از این رو در حیطه مسائل روشن فکری، آیرونی مهم ترین روش برخورد با واقعیت است. می توان گفت به هم خوردن تعادل و نظم زندگی در افراد زیرک، متفکر و عمیق نوعی نگرش فلسفی آمیخته با تردید، اعتراض و طنز ایجاد می کند. در زندگی شخصی و شعری ناصر خسرو نیز پیشامدهایی رخ داده است که موجب شده وی از موضعی فراتر از دیگران مسائل مهم زمانه خود را بنگرد و درک کند. بر اساس یافته های تحقیق به نظر می رسد چیزی که بیش از هر تجربه و رخدادی، بن مایه اشعار ناصر خسرو را تحت تاثیر قرار داده و از وی شاعری جدی، غیرمنعطف، معترض و عبوس ساخته، ناکامی اجتماعی او از گرایش به آیین اسماعیلیه، شکست تبلیغات مذهبی و عدم توفیق در کسب دوباره پایگاه اجتماعی است. روش این تحقیق توصیفی تحلیلی، ابزار گردآوری اطلاعات برگه-نویسی و حوزه مطالعات کتابخانه‌ای است.

کلمات کلیدی:

ناصر خسرو، شعر، ناکامی، آیرونی، آیرونیک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1836107>

